

ONTWERP VAN DECREET TOT WIJZIGING VAN ARTIKEL 5 EN 42 VAN DE WET VAN 14 AUGUSTUS 1986 BETREFFENDE DE BESCHERMING EN HET WELZIJN DER DIEREN

Samenvatting:

Het doel van dit ontwerpdecreet is om de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren aan te passen om te voorzien in een uniforme vergoedingsregeling voor de erkende dierenasielen wanneer deze in beslag genomen dieren opvangen.

Verder wordt ook voorzien in een rechtsgrond in de Dierenwelzijnswet teneinde tegemoet te komen aan het advies van de Raad van State, afdeling wetgeving, met nr. 67.857/1/V van 31 augustus 2020. De Raad stelt meer bepaald voor om het artikel 5, § 2, eerste lid, van de Dierenwelzijnswet uitdrukkelijk aan te vullen met de vermelding van "het kweken van dieren" als een mogelijke erkenningsvoorwaarde voor de erin vermelde inrichtingen.

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

A. Situering en inhoud

1. In de beleidsnota 2019-2014 Dierenwelzijn wordt het ontwikkelen van een coherent en vooruitstrevend beleid voor alle categorieën van dieren vooropgesteld. Als operationele doelstelling wordt er dan ook meer en meer ingezet op de versterking van het dierenwelzijnsbeleid op het lokale niveau en de verdere professionalisering van de erkende dierenasielen. Ook wordt er ingezet op een kordate handhaving.

2. Onder meer met betrekking tot de kordate handhaving wordt er ook een impact verwacht op de werking van de erkende dierenasielen die inbeslaggenomen dieren opvangen in het kader van het huidige artikel 42, §1 en §5 van de wet van 14 augustus 1986 betreffende de bescherming en het welzijn der dieren (ook genoemd: Dierenwelzijnswet). Artikel 42, §5 van de voormelde wet houdt een vergoedingsregeling in zich, waarbij het aan de dierenasielen zelf toekomt om de vergoedingen te gaan verhalen op de verantwoordelijke van het dier. In de praktijk blijkt echter dat de erkende dierenasielen veelal te maken krijgen met wanbetalingen, waardoor het financiële risico ook in grote mate bij hen komt te liggen. Artikel 42, §5 van de Dierenwelzijnswet voorziet evenwel in een mogelijkheid voor de Dienst Dierenwelzijn om de vergoeding voor te schieten, maar ook dit geeft in de praktijk aanleiding tot discussie. De vraag rijst namelijk welke kosten er in aanmerking kunnen worden genomen en welke kosten er effectief kunnen worden verhaald op de verantwoordelijke van het dier.

3. Dit ontwerp wenst te verhelpen aan die problematiek door een systeem in te voeren waarbij de kosten die gemaakt worden door de erkende dierenasielen op de verantwoordelijke van het dier worden verhaald door de Dienst Dierenwelzijn. Er wordt geopteerd om de Dienst Dierenwelzijn zelf de rol toe te bedelen om de

kosten te gaan verhalen op de verantwoordelijken van de dieren, waarbij de Dienst Dierenwelzijn dan ook – in combinatie met subsidies die zullen worden toegekend op basis van het recent ingevoerde artikel 5bis in de Dierenwelzijnswet en haar uitvoeringsbesluit– de kosten aan de erkende dierenasielen zal vergoeden. De kosten voor de opvang van inbeslaggenomen dieren worden hierbij dus geïntegreerd in een ruimer systeem voor de ondersteuning van de dierenasielen.

B. Totstandkomingsprocedure

De afdeling Wetgeving van de Raad van State verstrekte betreffende dit ontwerp van decreet haar advies nr. 68.132/3 op 4 november 2020. De opmerkingen van de Raad van State werden verwerkt zoals hierna zal worden toegelicht:

- Pag. 3, rn. 2.1: De Raad merkt op dat overeenkomstig het ontworpen artikel 42, §5, eerste lid, van de wet van 14 augustus 1986 (artikel 3, 2°, van het voorontwerp) de verantwoordelijke van het dier *“een vergoeding verschuldigd is voor de kosten verbonden aan de maatregelen die worden genomen met toepassing van paragraaf 1, 2 en 4”*. In de memorie van toelichting wordt die vergoeding evenwel enkel in verband gebracht met de kosten voor de opvang van in beslag genomen dieren door erkende dierenasielen, waardoor de vraag rijst of enkel een vergoeding wordt beoogd voor die kosten of ook voor andere kosten.

- ⇒ De memorie van toelichting wordt verduidelijkt. Er wordt bevestigd dat de vergoeding verschuldigd door de verantwoordelijke van het dier betrekking kan hebben op alle vermelde situaties genoemd in de paragrafen 1, 2 en 4.

- Pag. 5, rn. 2.3: De Raad maakt een taalkundige suggestie bij het ontworpen artikel 42, §5, derde lid, eerste zin, van de wet van 14 augustus 1986, t.t.z. in het eerste lid van paragraaf 5 te bepalen dat de vergoeding verschuldigd is *“aan de Dienst”* en om de eerste zin van het derde lid te laten wegvallen.

- ⇒ De tekst van het ontwerpdecreet wordt aangepast zoals voorgesteld door de Raad van State.

- Pag. 5, rn. 3: De Raad stelt voor om voor wat betreft de vergoeding vermeld in het ontworpen artikel 42, §1, vierde lid, van de wet van 14 augustus 1986, de Vlaamse Regering te machtigen om het bedrag van de vergoeding voor de erkende dierenasielen te laten bepalen, zodat dat bedrag kan worden afgestemd op de specifieke kostencomponent voor de opvang door erkende dierenasielen. De verwijzing naar de vergoeding (met andere woorden de retributie) die wordt geregeld in de ontworpen paragraaf 5 vindt de Raad ongelukkig, omdat het zeer goed mogelijk is dat de retributie die de verantwoordelijke verschuldigd is, andere kostencomponenten omvat dan de kosten die het erkende dierenasiel heeft gedaan voor de opvang van het betrokken dier.

- ⇒ De tekst van het ontwerpdecreet wordt aangepast zoals voorgesteld door de Raad van State.

- Pag. 6, rn. 4: De Raad vraagt om na te gaan of niet moet worden voorzien in een gelijkaardig vergoedingssysteem voor de andere dienstverleners (zoals dierenartsen en slotenmakers).

- ⇒ Er hoeft niet voorzien te worden in een gelijkaardig vergoedingssysteem voor andere dienstverleners. Dit onder andere omdat het bij asielen ingepast zal worden in een systeem van structurele tussenkomst, waarbij

het aan de dierenasielen toekomt om bijvoorbeeld de factuur aan de dierenartsen te betalen voor zover deze gedragen werd door het erkende dierenasiel zelf en dit in het kader van kosten verbonden aan de opvang door het asiel.

- Pag. 6, rn. 5: De Raad stelt voor om "van dit decreet" toe te voegen indien wordt vastgehouden aan de delegatie aan de Vlaamse Regering voor wat betreft de datum van inwerkingtreding.

- ⇒ Aangezien het artikel 3 van het decreet slechts in werking kan treden na de inwerkingtreding van de uitvoeringsbepalingen, wordt geopteerd om de delegatie aan de Vlaamse Regering te behouden voor wat dit artikel betreft. Artikel 2 kan volgens de gebruikelijke regeling in werking treden, nl. tien dagen na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

II. Toelichting bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen verdere toelichting

Artikel 2

Door middel van artikel 2 wordt artikel 5, §2, eerste lid van de Dierenwelzijnswet aangevuld met de vermelding van het kweken van dieren als een mogelijke erkenningsvoorwaarde voor de erin vermelde inrichtingen, zijnde hondenkwekerijen, kattenkwekerijen, dierenasielen, dierenpensions, handelszaken voor dieren, markten en dierentuinen. Deze aanvulling gebeurt teneinde tegemoet te komen aan het advies van de Raad van State, afdeling wetgeving, met nr. 67.857/1/V van 31 augustus 2020.

Artikel 3

Artikel 3 van het ontwerp van decreet voert een wijziging door aan artikel 42 van de Dierenwelzijnswet. Aan paragraaf 1 van de voormelde bepaling enerzijds wordt een derde tot en met vijfde lid toegevoegd en paragraaf 5 anderzijds wordt volledig vervangen.

Er wordt een uniform systeem ingevoerd voor de maatregelen die worden genomen op basis van de paragrafen 1, 2 en 4 van de Dierenwelzijnswet. In paragraaf 5 wordt bepaald dat de verantwoordelijke van het dier een vergoeding verschuldigd is aan de Dienst Dierenwelzijn voor de kosten die aan de voormelde maatregelen verbonden zijn. De vergoeding verschuldigd door de verantwoordelijke van het dier kan dus betrekking hebben op alle vermelde situaties genoemd in de paragrafen 1, 2 en 4. De verantwoordelijke van het dier draait immers in alle gevallen op voor alle kosten verbonden aan de inbeslagname en de bestemming, en dit ongeachte welke bestemming nadien gegeven wordt aan het dier. De tarieven van de vergoedingen worden door de Vlaamse Regering vastgesteld. Doordat de vergoeding verschuldigd is aan de Dienst Dierenwelzijn, komt het dus aan de Dienst Dierenwelzijn toe om deze te verhalen op de verantwoordelijke van het dier. Het erkend dierenasiel kan dus niet langer zelf de kosten gaan verhalen op de verantwoordelijke. In een besluit van de Vlaamse Regering zullen de nadere regels daaromtrent verder worden vastgesteld.

Het is de bedoeling dat de door de Dienst geïnde vergoedingen terugvloeien naar het erkende dierenasiel. Het erkend dierenasiel dient daarvoor overeenkomstig het nieuw toegevoegde lid 3 van paragraaf 1 aan de Dienst een overzicht te bezorgen van de dieren die werden opgevangen en de periode waarvoor zij werden opgevangen. Er wordt een vergoeding betaald aan het erkende dierenasiel voor de opvang en voor de kosten verbonden aan de opvang (zoals bepaalde dierenartskosten die gedragen werden door het erkend dierenasiel) (cf. lid 4). Aan de Vlaamse Regering wordt tenslotte delegatie verleend om het bedrag van de vergoeding te bepalen en de nadere regels vast te stellen voor wat betreft de procedure, vermeld in de nieuw toegevoegde leden 3 en 4 (cf. lid 5)

Artikel 4

Artikel 4 bepaalt de datum van inwerkingtreding, waarbij artikel 2 van dit decreet volgens de gebruikelijke regeling zal inwerking treden (nl. 10 dagen na publicatie van het decreet in het Belgisch Staatsblad) en artikel 3 van dit decreet slechts na inwerkingtreding van de uitvoeringsbepalingen.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand,

Ben WEYTS